

280

K27

KATONA-GYULANE

F-SZENTENDREI

RÓMAI KATOLIKUS

PLEBÁNIA-TÖRTÉNETE

280
K27

MAGYAR EGYHÁZTÖRTÉNETI VÁZLATOK
REGNUM

ESSAYS IN CHURCH HISTORY IN HUNGARY

1998/1-2

MAGYAR EGYHÁZTÖRTÉNETI VÁZLATOK
REGNUM
ESSAYS IN CHURCH HISTORY IN HUNGARY
1998/1-2

2019 JÚL 09.

R 4720

KATONÁNÉ SZENTENDREY KATALIN

2003 JÚN. 07

A SZENTENDREI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA TÖRTÉNETE

A szentendrei római katolikus plébánia történetéről megjelent munkámból kívánok részleteket ismertetni.¹ Előbb azonban a kutatás kapcsán felmerült problémák közül az alábbiakra szeretnék kitérni.

Szentendre egyháztörténetéről ezideig önálló és átfogó monográfia nem készült. Az egyháztörténeti irodalomban és a város településtörténeti irodalmában jelent ugyan meg egy-egy, a témával foglalkozó tanulmány, utalás, információ, de főleg az utóbbiban jó néhány tévedés is akadt. A téves adatokat a kutatás kapcsán talált újabb, hiteles forrásértékű dokumentumokkal sikerült korrigálni. Ezért is fontos a plébániák történetének feldolgozása és publikálása, hogy az egyháztörténet területén is előforduló történelemtorzítások tisztázódjanak.

Szentendre egyháztörténetének megírása egészen speciális problémákat is felvetett: talán az egész országban nincs még egy helység, ahol annyiféle etnikumú és vallású nép élt és él egymás mellett, akinek az élete úgy összefonódott, hogy lehetetlen szétválasztani az egyháztörténetet a településtörténettől. Éppen ezért szükséges volt a többi egyház történetének feldolgozása, annál is inkább, mivel a plébánia levéltárában sok dokumentum volt található a különböző egyházakkal kapcsolatban. Másrészt pedig „A modern egyháztörténetírás igényei közé tartozik az ökumenikus szellem is. ... Az egyháztörténet a nemzet történetének fontos része. Egyik nem érthető meg a másik nélkül.”

Ebből a szemszögből fogom megvilágítani a szentendrei plébánia történetét, amely az egyháztörténetben talán szokatlan, ugyanakkor soha nem volt annyira időszerű, mint napjainkban.

Szentendre, Budapesttől húsz kilométerre északra, a Pilis, a Visegrádi-hegység nyúlványainak karéjában, a Duna jobb partján fekszik. Ezek a földrajzi és természeti adottságok határozták meg mindvégig Szentendre történetének alakulását is.

A honfoglalás után a mai Szentendre területe Apor hadvezér szálláshelye volt. Róla és nemzetségéről az itt kialakult kis falu és a mellette folyó patak az Apor nevet kapta. Az államalapítás után Szent István király, egyházszerzés céljából, 1002-ben az Apor nevű falut több helységgel együtt a veszprémi püspökségnek adományozta. A püspökök rövidesen kuriát létesítettek és irodát működtettek itt a Duna mellett. Az irodában tevékenykedett Fulco nevű klerikus írnok, aki idős korában itt készítette 1146-ban a vég-

¹ Katona Gyuláné Szentendrey Katalin: A szentendrei katolikus egyház és plébánia története, 1002-1992. Szentendre, 1996.

rendeletét, „... in curia episcopali Sancti Andree secus Danubium.” Neki köszönhető az a jelentős adat, hogy a települést 1146-ban Sanctus Andreasnak, Szentendrének nevezték.

A 12. század végén a veszprémi püspök a kuriát a káptalannak adományozta, majd főesperesség lett. A nagy kiterjedésű egyházmegyét a 13. század elején tíz rezidenciából kormányozták, köztük volt Szentendre is. A szentendrei főesperesek több ízben a királyné alkancellárja tisztét is betöltötték.

Károly király 1318-ban a veszprémi egyház szentendrei birtokát átvette a püspöktől és más birtokokat adott érte cserébe. Egyházszerkezeti átrendezés kapcsán a 14. század elején a szentendrei főesperességet megszüntették és Budára helyezték át. A királyi birtokon levő Szentendre egyházát pedig, mint „exempt” plébániát, közvetlenül az esztergomi érsek joghatósága alá rendelték. Az 1332-es pápai tizedjegyzékben már így tüntetik fel. A szakirodalom is ezt tartja a plébánia keletkezésének. A plébánia története a továbbiakban folyamatosan követhető. Az oklevelek a török megszállásig közölnek adatokat az itt működött plébánosokról.

A török hódítással, 1541 után, lezárult Szentendre egyháztörténetének első fél évezredét felölelő szakasza. Az oklevelek azt bizonyítják, hogy a magyar kereszténység megalapozásában a Dunazugban, Szentendrének is része volt.

A 15. század elejéig Szentendre lakossága színmagyar és római katolikus volt. Ekkor jelentek meg Magyarországon az első török elől menekülő népcsoportok a Balkánról és 1420–1690 között mintegy négy hullámban jöttek Szentendrére is. A 15. század első felében macedo-bolgárok és dalmátok települtek ide. A török uralom idején Szentendréről a lakosság egy része papjaival együtt elmenekült, minthogy őket a törökök különösen üldözték. Egyedül a katolikus dalmátokat idevezető bosnyák ferenceseket tűrték meg, akik 1541 után pasztorálták a plébániát és nekik köszönhető, hogy a katolikus vallást a hódoltság idején itt fenntartották.

Az ittmaradt, vagy visszaszivárgott magyarok a dalmátok nyelvét nem értették, ezért többen követték az anyanyelvükön ígét hirdető prédikátorokat. A reformátusok már 1566-ban gyülekezetet alakítottak, amely 1680-ig fennállott.

Buda visszafoglalása után a török bosszújától félve érkezett a menekültek legnagyobb hulláma. 1687-ben dalmátok, 1690-ben különböző népcsoportokhoz tartozó, mintegy ezer pravoszláv vallású család menekült Szentendrére, püspökeik, papjaik és pátriárkájuk vezetésével. A karlócai béke – 1699 – után számosan visszatértek hazájukba.

A 17. század végén, a 18. század elején Németország és Ausztria különböző tartományjaiból németeket telepítettek a Buda környékén elnéptelenedett területekre, északról pedig szlovákok jöttek a környékbéli pilisi falvakba és Szentendrére is.

A Balkánról jött népek közül a dalmátok római katolikusok voltak. Nemcsak etnikumban, hanem vallásban is különböztek a bolgárok, bosnyákok, macedo-cincárok és a szerbek, akik a pravoszláv vallást követték. A hódoltság után visszajött, vagy idetelepült magyarok katolikusok és protestánsok voltak. A szlovákok nagy százalékban evangélikusok, de voltak köztük katolikusok is. A német nyelvterületről származók a katolikus valláshoz tartoztak. Problémát jelentett, hogy a meghatározás pontatlansága következtében az összes Szentendrére települt délszlávot egységesen szerbnek, az összes német nyelvterületről betelepültet egységesen svábnak nevezték, az etnikai megjelölést pedig a vallási hovatartozás megjelölésére használták. Így például a dalmátokat katolikus rácoknak is nevezték. A bizánci liturgiához tartozó szlávok az egyházszaka-

dás – 1054 – után, etnikumok szerint, külön alkottak egyházi szervezetet, mégis mindannyian görög szóval ortodoxoknak, igazhitűeknek vallották magukat. Szláv nyelven az igaz hit pravoszlávot jelent. Innen ered tehát a téves asszociáció, amely csak a magyar nyelvben okoz problémát, mivel a hasonló hangzású szláv szóval cserélik össze. Ezen az alapon emlegetik a pravoszlávokat – bár vallásukat kívánnák jelölni vele – nemzetiségi nyelvükön szerbek, rasciani, rác, görögkeleti szerb, vagy görögkeleti görögnek. Szentendrén nem közömbös tehát a délszláv népek szempontjából, hogy ha pravoszlávról beszélünk, ezen csakis vallást érthetünk.

A 17. század végén a várostörténetben kezdetét vette egy újabb korszak. E történelem által létrehozott különleges szituációban e többféle nyelvű és vallású nép kezdte meg az együttélést, amely ilyen körülmények alapján nem volt, de nem is lehetett zökkenőmentes. Az előzményekből nyilvánvaló, hogy a település egységes magyar és katolikus képe megváltozott. A különböző népek életében és kapcsolatában, az etnikai hovatartozás és a vallás lett a meghatározó tényező.

I. Lipót a pravoszlávoknak – itt tartózkodásuk idejére, egyéb kiváltságok mellett –, biztosította az ó-naptár használatát, egyházkormányzást, az ünnepek megtartását, templomépítést és vallásszabadságot. A *canonica visitatio* 1732-ben így írja „*Populus Schismaticus ... publico in ecclesiis exercitis ...*”, a pravoszláv nép a templomokban nyilvánosan gyakorolja vallását. A nyilvános jog megkövetelte a szabad bejáratot és a harangjogot. Megjegyzendő, hogy nyilvános vallásgyakorlat – ebben a korban egész Európában – csak az államvallást illette meg. A Habsburg birodalomban a katolikus egyházat. A pravoszlávoknak I. Lipót említett diplomája biztosította ezt. A *visitatio* azt is rögzítette, hogy Szentendrén a katolikus plébános velük kapcsolatban semmi jogot nem gyakorolt.

Az 1691-es „*Explanatio Leopoldina*”, I. Lipót rendelkezése meghatározta, hogy a protestánsok csak az úgynevezett *articularis* helyeken gyakorolhatják vallásukat. Szentendre nem volt *articularis* hely, ezért a protestánsok csak 1781-től, a „Türelmi rendelet” bevezetése után alakíthattak gyülekezetet. Addig a katolikus plébánostól függtek, kötelesek voltak formailag megtartani a katolikusok ünnepeit és a mestereknek és a céheknek részt kellett venni a katolikusok körmenetein.

A Habsburgok a katolicizmus támogatását a protestantizmus visszaszorítására használták. Végeredményben ez a rendelkezés, akár a pravoszlávoknak adott kiváltságok, a Habsburgok magyarellenés politikáját szolgálta.

Az egyházak között a 18. század első felében problémát jelentett, hogy többen elhagyták vallásukat és katolizáltak, de ugyanúgy katolikusok is más hitre tértek. Ezekben az esetekben, nem mindig valóságos apostáziáról, hitehagyásról volt szó, mert sok esetben, vegyes házasságok esetén, egyik fél követte a másik vallását. Ha viszont megözvegyült, visszatért eredeti hitére, vallására. Ezekben az esetekben az is súrlódást jelentett, ha elhalálozás esetén a házastársat, vagy gyermeket, nem a katolikus pap temette. Mária Terézia 1751-ben kiadott rendelete büntetéssel sújtotta a más vallásra térőket, vegyes házasság esetén a protestánsok és pravoszlávok egyházaiktól elbocsátót kaptak és vegyes házasságot csak katolikus pap előtt köthettek. Az egyházak között emiatt már nem volt tovább ellentét, a rendelkezéseket végrehajtották. A dokumentumok alapján a továbbiakban egyéb vallási, vagy kánonjogi okokból eredő probléma sem fordult elő.

Paradox módon a súrlódásokat mégis a felekezeti hovatartozás váltotta ki, mert a város vezetőit nem etnikum, hanem vallás szerint választották. A pravoszlávok, noha

menekültek voltak, de számuk fölényében átvették a város irányítását. A katolikusok, bár lélekszámban kevesebben voltak, de ősi egyházuk jogán, ugyancsak részt követeltek a város vezetésében. Kezdetben egy katolikus és három pravoszláv prétor állt a város élén. A 18. század vége felé a pravoszlávok száma csökkenni kezdett, a katolikusoké emelkedett. 1773-ban a katolikusok elérték, hogy a tanácsban a pravoszlávokkal egyenlő arányban legyenek képviselve. A magisztrátusnál a cirill írás mellett a latin nyelvet is bevezették az ügyintézésben. A szerb és latin nyelv után a hivatalokban csak 1830-ban tértek át a magyar nyelv használatára is.

1872-ben Szentendre rendezett tanácsú várossá alakult. A város élén macedón származású polgármester állt, a 20. század elején pedig szerb polgármester vezette a várost. 1913-után a város vezetőit már nem a helyi születésűek közül, hanem idegenből választották, hogy pártatlan vezető kerüljön a város élére, bár ez sem váltotta be mindig a hozzáfűzött reményeket.

A római katolikus plébániát, a hódoltság után, a bosnyák ferencesek pasztorálták, mert a katolikus lakosság többsége még dalmát volt. Ők fektették fel 1705-ben a születési anyakönyvet. 1723-ban átszervezték a plébániát s a javadalomba beiktatott plébánosok vették át a plébánia vezetését. 1723-ban fektették fel a házassági és halotti anyakönyveket. A bosnyák ferencesek, mint káplánok és kisegítők, 1747-ig működtek, amikor megszüntették a bosnyák rendházakat és azokat a Kapisztránus Rendtartomány vette át. Szentendrén a továbbiakban – 1900-ig –, nagyrészt a kapisztránus ferencesek voltak a káplánok.

Az egyházmegye rendezése kapcsán 1777-ben az „exempt” kiváltságos jelleget megszüntették és a plébániát az Óbudai Esperes Kerülethez csatolták.

A liturgia nyelve az istentiszteleteken és egyéb szertartásokon ősidőktől kezdve a latin volt. Az egyházi énekeket és a katekézist a templomban magyarul, németül és dalmátul tartották, a temetésekben is saját nyelvükön énekeltek. Ugyanez vonatkozott a hitshónoklatok nyelvére. A papok általában három-négy nyelven beszéltek. A század elején Kada Mihály plébános még négy nyelven mondta a homiliát. Szentendre számára 1868-ban magyar, német és dalmát nyelven nyomtatták az imakönyvet és a keresztelési lapok is e nyelveken íródtak. A huszas évek elején megpróbálták áttérni a magyar nyelvre, a nép azonban, főleg az idősek, kérvényt nyújtottak be és kérték, hogy a régi szokást a templomban állítsák vissza. A 2. világháborúig Német László plébános karácsonykor magyarul, németül és szlovákul mondta a prédikációt. Napjainkban már csak december 8-án és Karácsony első napján, a pásztor-misében hangzik fel dalmátul az ének. A szentbeszédet pedig magyarul hallgatják, mert a kevés dalmát közül is alig érti valaki a nyelvüket.

1993-ban a főegyházmegye új területi beosztásában Szentendre – évszázadok után – es-peresség rangjára emelkedett. A Dunakanyar plébániái a Székesfehérvári Egyházmegyéből a Főegyházmegyéhez kapcsolódtak és a továbbiakban a Szentendrei Esperes Kerülethez tartoznak. Köztük több plébánia már a hódoltság előtt is Szentendréhez tartozott.

A plébániát, 1723-as újjászervezésétől napjainkig, 17 plébános vezette. Plébánosi és lelkipásztori munkájukról itt nincs mód részletes ismertetést adni. Ezért csak egy-két jelentősebb momentumot szeretnék kiragadni, hogy érzékeltessem, a szentendrei plébánosok mennyire sajátos problémákkal küzdöttek évszázadokon át.

A rendelkezések értelmében az egyházi épületek – a templom, a plébánia, az iskola – felállítása és karbantartása a mindenkori kegyúr joga és kötelessége volt. A 18. szá-

zadban a gróf Zichy család, mint kegyúr, maradéktalanul eleget tett kötelezettségének. Amikor 1773-ban a Zichyekről a koronára szállt vissza a város, a szentendrei magisztrátus korrupt módon és részrehajlóan intézte a javak elosztását. Ettől kezdve még jobban fokozódtak az amúgyis permanens ellentétek és a plébánosoknak nagy harcot kellett vívni plébániájuk jogaiért.

A katolikus egyház – a többi felekezettel együtt – 1723 óta kapott juttatásokat, fajárandóságot és illetményföldet a Zichy-családtól a plébánosok és a kántortanítók részére. 1859-től pedig a katolikus iskola és a tanítók is kaptak fa- és földilletményt, amit azonban hamarosan elvontak. A városnak 1886-ban sikerült megszerezni az örökváltságot és a szerződés 6. pontja értelmében: a felsorolt kötelességek a városra szálltak. Kratochwill Ferenc plébános 1889-ben Filléregyletet alakított, melynek bevételeiből szerzetes nővérek vezetésével leányiskolát és óvodát akart felállítani. Ehhez a várostól kérte a járandóság megemelését. A polgármester és a testület – a város szorult anyagi helyzetére hivatkozva –, először a felekezetek fadeputatumának teljes megvonását akarta, majd minimális hozzájárulás mellett döntött. Ezt a plébános a vármegyénél megvétőzta azzal az indoklással, hogy „quod uni justum, alteri sequum”, ami az egyiknek jogos, a másiknak méltányos, „hoc exigit justitia” ezt követeli az igazság. A túlkapásokról és aránytalanságokról statisztikákkal, számokkal kimutatást készített és nyomtatta. Ezt küldte el az alispánnak is. „A szerb hitközség, a lélekszám csökkenése következtében megüresedett plébániák és csökkenő – tehát nem létező – iskolák után is megtarthatta az illetményt, miért vonták el az emelkedő létszámú katolikusoktól 1859-től a jogos illetményt, s az új iskolák után miért nem kaphatják?” Kimutatta, hogy az 1891-es népszámlálás szerint a 4266 fős lakosságból a felekezetek a következő felosztás szerint kapták a fajárandóságot a várostól:

katolikus	3225 fő	82 m ³
görögkatolikus	6 fő	-
görög keleti	595 fő	195 m ³
evangélikus	78 fő	-
református	186 fő	27 m ³
zsidó	176 fő	24 m ³

A képviselő-testület mégis kimondta, hogy a katolikus tanintézet semmi néven nevezett egyéb városi segélyezésben nem fog részesülni. Ebben az esetben is és más alkalommal is a hercegprímás jött az egyházközség segítségére és felállították az iskolát. Kratochwill plébános a templom bővítését is kiharcolta az akkori kegyúrnál, a pénzügyminiszternél. Mindezekkel sok haragost szerzett magának, sok támadás érte és feljelentették a Főegyházmegyénél. Kánoni vizsgálatot rendeltek el és több hiányosságot állapítottak meg. A hívek kérelmet nyújtottak be védelmében, mert sérelmezték a vádakat. Mindezek ellenére, vagy okán, a bíboros főpásztor – ab officio et beneficio – felfüggesztette és a plébános eltávozott.

Hasonló módon alakult 1908-ban a földek elosztása, amint Kada Mihály plébános panaszkolt: „Szent Endre város az általunk arányos segélyezés iránti benyújtott kérelmét egyszerűen irattárba helyezve, a földeket a következő arány szerint akarja megosztani: a gör.keleti szerb egyházközség, mely a lakosság 12,71 %-át teszi, amely a leggazdagabb az összes felekezet közül, s a nagy jövedelmű püspököt is tagjai közé sorolja, a

földterület 66,93 %-án, a 75,30 % lakost magában foglaló katolikus egyház, amelyhez a népesség legszegényebb része tartozik, az összes ingatlan 19,56 %-át kapja.”

Helyenként szokásban volt vízkereszt napján a városháza beszentelése. Szentendrén még a 20. század elején is az volt a szokás, hogy csak a pravoszláv egyház szertartása szerint szentelték be a városházát. 1906-ban egy képviselő indítványozta, hogy „...mondja ki a közgyűlés, hogy a város közönsége tulajdonát képező városházát a régi idők szokásaiban maradt, de a város közbizalmi jellegével össze nem férő egyházi beszentelésről lemond.” Kada Mihály plébános felszólalása után, és az elnöklő polgármester indítványára, a képviselőtestület határozatot hozott, hogy a százados szokást, mely szerint „vízkereszt napján a gör.keleti vallás szerint a városháza beszenteltessék, fenntartja, azon kiegészítéssel, hogy a városháza a róm.kath. hitfelekezet vízkeresztjének ünnepén, ezen egyház szertartása szerint is megszenteltessék. Ekkor a lakosság megoszlása:

katolikus	4317 fő	magyar	2971 fő
pravoszláv	631 fő	német	916 fő
református	368 fő	szlovák	941 fő
evangélikus	114 fő	szerb	579 fő
zsidó	317 fő	dalmát	259 fő volt.

A szerb pravoszlávok lélekszámának folyamatos csökkenése, a közigazgatásban majd 200 évig tartó hegemoniájának megtörését jelentette. Mindettől természetesen független tény, hogy Szentendre a magyarországi pravoszláv egyház központja volt és az is maradt.

Fordulópontot jelentett az 1925-ös esztendő. Ekkor Német László plébános vette át a plébánia vezetését. Májusban dr. Csernoch János hercegprímás bérmált Szentendrén és az alkalom harangszenteléssel volt egybekötve. A szertartásra Pest megye képviselői mellett, a helyi egyházak képviselőit is meghívták, akiket az egyházi ünnepség után a hercegprímás a városháza nagytermében ünnepélyesen fogadott. Erről a napról Német László feljegyezte: Az ünnepi ebéd befejezése után őminenciája meglátogatta szentendrei rezidenciájában dr. Zubkovics György budai gör. kel. szerb püspök urat, akihez még Temesvárról kedves ismeretség fűzte őt ... Yubkovics püspök igen magas kultúrájú, a katolikus egyházi irodalom iránt erősen érdeklődő, azt jól ismerő ... kétségtelenül nemzetiségét szerető, de közéleti szereplésében bölcs magatartású főpap.” A két egyházfő személyes ismeretsége és közelebbi kapcsolata 1925 után valóban meghatározta a két egyház egymás iránti magatartását is. A plébános szerint „A katolikus plébánia a szerb egyházi férfiakkal a társadalmi udvariassági összeköttetést tartja. Ez abban áll, hogy az ugynevezett „Szvecsár” napján, a családfő védőszentje ünnepén, udvarias látogatást tesz a katolikus papság, amit ők, a katolikus plébános névünnepén, viszonznak. Társadalmi téren tehát megvan az udvariassági viszony.”

Miközben rendeződött a katolikusok és a pravoszlávok közötti kapcsolat, bizonyos problémák adódtak a reformátusokkal. A harmincas évekig a katolikus egyháznak nem volt középiskolája. A gyermekek a Református Fiú- és Leány Polgári Iskolába jártak. Német László plébános 1929-ben polgári leányiskolát létesített. Ez némi feszültséget jelentett a két egyház között, mivel a reformátusoknál a diákok csökkenését jelentette. Szerencsére a kedélyek lecsillapodtak és különösebb ellentét nem alakult ki a két egyház között.

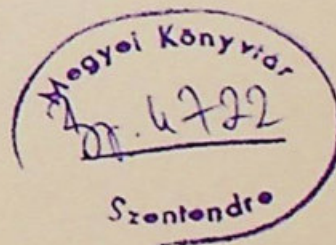
A város IV kerülete, Izbég kivételével, Szentendrén az iskolák egyházi kezelésben állottak. Az egyes iskolák más vallású tanulóinak a hitoktatását az egyházak egymás között megszervezték, és a gyermekeket lelkiismeretesen oktatták. 1946-ban Mindszenty József bíboros hercegprímás bérmálási beszédében említette: „A mi őseink bölcs emberek voltak. A helység területén itt látom a különböző hitvallások iskoláit. Azért vonultak különböző hitvallásos iskolájukba, hogy egyenetlenség ne háborítsa őket. Ragaszkodjatok ezekhez az iskolákhoz ti is!”

Szentendrét 1944-ben szállták meg az oroszok. December 25-én küldöttség állt össze, mely elébük ment fehér zászlóval: a város képviselőjében a tanácsnok, a gör.keleti esperes, a református esperes és a katolikus plébános. Kérésükre a magyar parancsnok is letette a fegyvert és a város megmenekült a pusztítástól. Közös megegyezéssel: „... elnémultak és három napig nem szóltak a harangok...”.

1946-ban, amikor kezdték megvonni az egyházak földjářandóságát, elsőnek a szerb pravoszláv egyháztól vették el. Német Lászlótól kérdezték, hogy milyen címen kapták az egyházak a földjuttatást és véleményt kértek a szerbek jářandóságáról. A plébános megírta: „A róm. katolikus egyháznak semmiféle kifogása nincs az ellen, hogy a gör.keleti egyházközösség továbbra is megkapja, arányosításra sincs szükség, mert meggyőződésem szerint a segélyének beszüntetése politikai szempontok szerint történt ... indokoltnak látom annak megadását különös tekintettel a Jugoszláviában élő magyarok erkölcsi és anyagi érdekeinek hasonló ügyben való eredményes jogvédelme szempontjából.”

Az a közeledés, amelyet Német László megindított a pravoszláv papsággal folytatódott és az idők folyamán a többi egyházzal is jó kapcsolatot alakítottak ki. Egyes egyházak jelentősebb egyházi eseményeire kölcsönösen meghívták egymás vezetőit. Ez a nemes gesztus azóta is folytatódik és napjainkban is tart. Csak példának említem, hogy 1990. október 7-én dr. Danilo Krstić budai-szentendrei püspök beiktatásán dr. Paskai László bíboros, esztergomi érsek és dr. Kiss György szentendrei plébános is részt vett és köszöntötte az újonnan kinevezett püspököt. Hasonlóképpen Danilo Krstić püspök, Vojeszláv Gality plébános és Ilija Ninčović esperes jelen volt a Péter-Pál templom helyreállítása utáni ünnepi szertartáson.

Szentendrén az Evangélikus Egyház kezdeményezésére 1975-ben kezdődött az Ökumenikus imahét szervezése. A Katolikus Egyház is hamarosan csatlakozott, mert Kiss György plébános beiktatásakor az egyik célkitűzése az ökumenikus gondolat terjesztése és ápolása volt: „Már 1977 januári imahétől kezdődően teljes szívvel bekapcsolódtam és kialakult a testvéri kapcsolat mind az ortodox, mind a protestáns-református, evangélikus és baptista-egyházakkal.” Azóta minden év januárjában az öt egyház nyolc alkalommal találkozik. Az egyes egyházak papjai mindig a másik egyház templomában tartanak homiliát. A közös áhítat végén a templomajtóban a papok kézfogással köszöntik a különböző egyházak híveit.

2-2-1-280-004720-0

Megyei Könyvtár, Hódmezővásárhely

